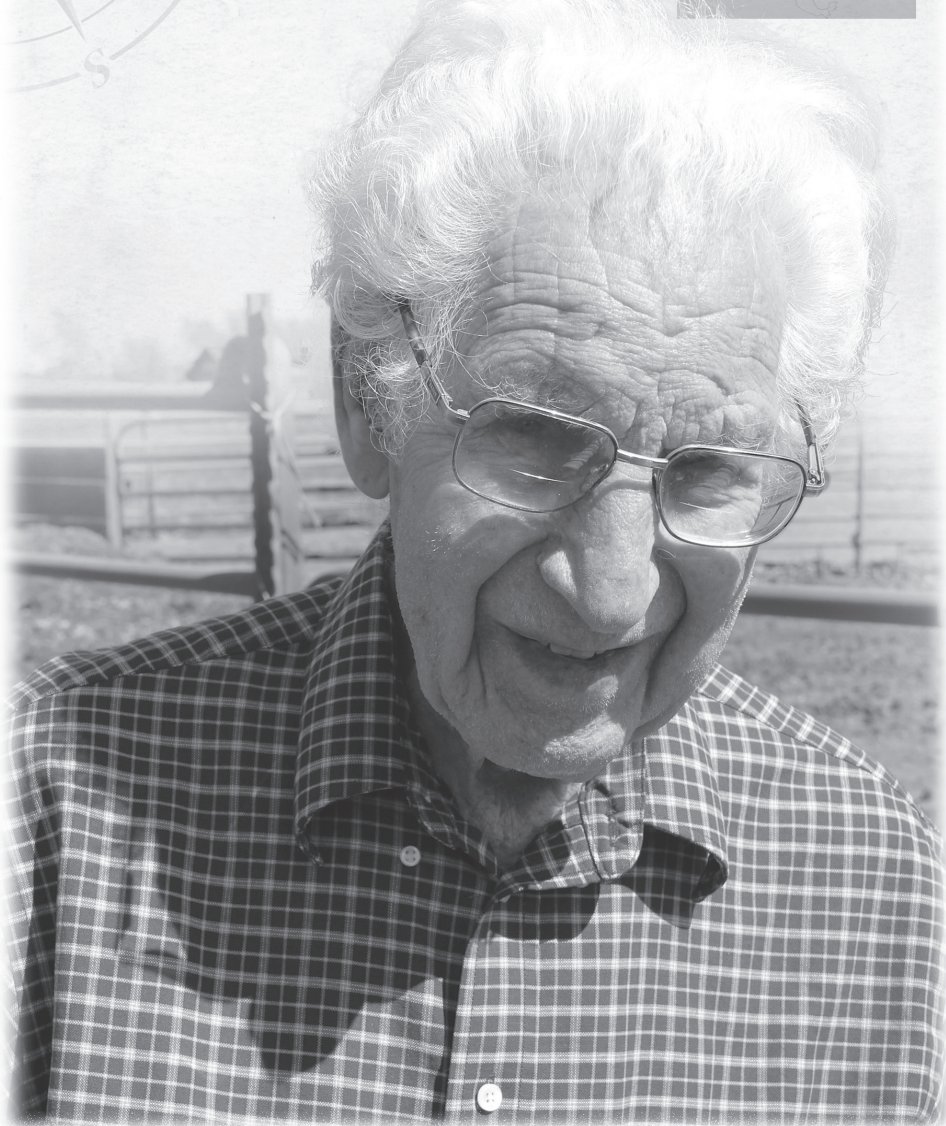

TÁVOLI HÍREK

ADVENTISTA MISSZIÓ

fiatalok és felnőttek részére

2015 • **NEGYEDIK NEGYEDÉV** • ÉSZAK AMERIKAI DIVÍZIÓ

TARTALOM

Alaszka

- 4 Vezércsillag / Január 3
- 7 Megtalálni Jézust a táborban / Január 10 T
- 10 Az emberek életének átformálása / Január 17
- 12 Táboros néni és Táboros bácsi / Január 24
- 14 Mélyebben a szemükbe nézni / Január 31

Nyugat-Virginia

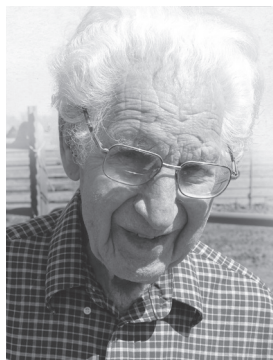
- 17 Több nyitott ajtó / Február 7 T
- 19 Alkalmat adni / Február 14
- 21 Nagylelkűség / Február 21 T
- 24 Kísérletezés a jósággal / Február 28

Guam/Mikronézia

- 26 Kétségbeeséstől a reménységig, I rész / Március 7 T
- 28 Kétségbeeséstől a reménységig, II rész / Március 14 T
- 31 Szombati cipő / Március 21 T
- 34 A tizenharmadik szombati program
- 39 Adatforrások

T = A tizenévesek számára is érdekes történetek

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2014
Istentiszteleti használatra

I. negyedév

KEDVES SZOMBATISKOLA VEZETŐK

Isten hozott benneteket ebben az új esztendőben, az új negyedévben, az új divízióban, amelyre most összepontosítani fogunk.

Észak-Amerikai Divízió (ÉAD)

Az Észak Amerikai Divízióhoz a következő országok tartoznak: Kanada, USA és a hozzá tartozó területek: Guam és Wake szigetek, Mikronézia, a Bermudák meg néhány kisebb sziget. A Keresztény Adventista Egyház hivatalosan 1863-ban, Észak-Amerikában lett megalapítva. Napjainkban a Keresztény Adventista Egyháznak 18 milliónál is több híve van, akik a világ 216 országában hirdetik az evangéliumot, több mint 900 különböző nyelven.

Egyházunk növekedése Észak-Amerikában, akár csak Európában és Ausztráliában is, lelassult. Az Észak-Amerikai Divízióban (ÉAD) ma valamivel több mint 1 millió hívő él, amely egyházunk hívőségének 6%-át jelenti. Ebben a negyedévben izgalmas történeteket fogunk hallani, amelyek ennek az egyházdivízióknak a legszélsőbb vidékeiről származnak, Guam (Mikronézia) meleg, trópusi tájairól és a csodálatosan szép, jeges Alaszkáról. Alaszkától a gördülő hegyekig és az Appalachia folyóig, meg fogjátok látni, hogyan munkálkodik Isten keze ebben a divízióban. A negyedévi történetek és információk csatolmányaként teljesen ingyenesen még más, kiváló missziós történeteket is találtok a **Missziós 360 DVD-n**. Gyülekezeteteknek is

kellene kapnia egy **ingyenes** példányszámot – minden negyedévben. A videós történeteket az interneten is letölthetitek, sőt az egész folyóiratot is. Címünk: www.adventistmission.org/resources.

Megkérünk benneteket még, hogy emlékeztessétek a hívőket a 13. szombati adományokra és más missziós adományokra, amelyeket a biztonságos weboldalunkon is átadhatnak www.adventistmission.org/give.

Köszönjük, hogy támogatjátok a missziót – az adventizmus ütőerét!

Az Úr gazdagon áldjon meg benneteket!

Gin Walen szerkesztő

Lehetőségek

A 13. szombati adományainkkal ebben a negyedévben a következő projekteket támogatjuk:

- Fürdőszobák létesítése a Polaris táborban, az alaszakai Dillingham közelében.
- Egyidejűleg 35 evangéliumi találkozó megtartása a Mountainview adventista egyházterületben, Nyugat-Virginiában.
- Tantermek a Guam Misszió adventista iskolái számára, Mikronéziában.

1. VEZÉRCSILLAG

Alaszka

Nehéz volt az élet a múlt század harmincas éveiben, a nyugat washingtoni Humptulipsban. A Humptulips folyó partján, az Olimpia-félszigeten, a Csendes-óceán és az Olympus-hegység között levő városban élő halászok bizony már jobb napokat is láttak. A Moody családnak különösen nehéz élete volt Humptulipsban, ezért elhatározta, hogy Moodyné fivére után mennek – Alaszkába, ahol – a fivére elmondása szerint – jól lehetett halászni és pénzt keresni. A hattagú család összecsomagolt, elindult a 4,000 kilométeres útra

Humptulipstól a kanadai határig, majd a Brit Columbia és Yukon felé vették az irányt, míg megérkeztek az alaszakai Dillingham határvárosba. Dillinghamtól a Wood-folyón felfelé igyekeztek, mire végre elértek a távoli Aleknagik-tó partjához.

Habár az, hogy *Aleknagik*, yupik-eszkimó nyelven azt jelenti „téves út hazafelé”, a Moody család mégis talált egy jó helyet a tóparton, ahol letelepedhetett, és felépített egy kisebb faházat. Moody úr és a legidősebb fia, a halászhajójukkal elindult a Bristol-öböl felé, ahol a világ legnagyobb piros lazacsapatai voltak, miközben Moodyné a háztartást vezette és a három kisebb gyermekükről gondoskodott.

Sajnos néhány hónappal később, ahogy bekötöztek új otthonukba, egy tragédia érte a Moody családot. A csónak, amellyel Dillinghamig leereszkedtek a folyón, felborult, úgyhogy mindkét férfi odaveszett ezekben a gyors és hideg vizekben, magára hagyva Moodynét, aki nek ezek után egyedül kellett gondoskodnia két fiatalabb fiáról és a kislányáról.

Hittel teljes család

Mivel hívő család voltak, az édesanya továbbra is összegyűjtötte családját az áhítatokra, szombatonként meg a nagybácsi családjával együtt tartották az istentiszteleteket. Hét közben Moodyné a halász-vállalkozásukat vezette a két kisebbik fiával, a 14 éves Lloyddal és a 13 éves Rolanddal.

„Gyorsan felnőttünk”, emlékszik Roland. „Segítenünk kellett édesanyánknak és a kishúgunknak.”

Mivel a család fenntartása volt a legfontosabb, Lloyd és Roland nem igazán bírt tanulni; halásztak, nem messzire az otthonuktól. Idővel a kamaszkorból is kinőttek, a falusi, állami iskolát azonban mégsem hanyagolták el. Reggelente Roland, aki ekkora már 20 éves volt, begyűjtött az iskola kályhájába, hogy bemelegítse a termet, mire megérkeznek a gyerekek.

De reggelente Roland nem csak tüzelgetett, hogy melegedjen a terem, hanem alkalma volt megismerkednie a nagyon csinos Jackie tanítónővel. Az iskolaév végén ők ketten megesküdtek, és otthont alapítottak az Aleknagik-tó partján.

Polaris tábor - a vezércsillag

Miután megesküdtek, Roland és Jackie elkezdtek gondolkodni azon, hogyan érinthetnék meg ebben az alaszakai közösségben élő embereket az evangéliummal s eldöntötték, hogy alapítanak egy Keresztény Adventista Gyülekezetet a tóparti birtokukon. Missziós iskolának nevezték el és felkínálták a nyolc osztályos iskolát. Mind a diákok, mind a szülők lelkesedtek érte, a gyerekek meg jó messziről eljártak, például Nome helyséből, csakhogy az adventista missziós iskolában tanulhassanak.

Nemsokára két hálótermet is létesítettek a diákok számára. Moodyék, az iskola mellett, Aleknagikban természetesen megalapították még a keresztény adventista gyülekezetet.

Ahogy az iskola egyre nőtt, Roland és Jackie igyekezett egyre több helyet biztosítani, úgyhogy egy tábort létesítettek. „Egyszerűen nem volt hol megszerveznünk a gyerekek tevékenységeit, pedig a gyerekek szeretnek elmenni valahova. „Úgyhogy a gyermekek és a fiatalok új gyülekezőhelyét „Polaris-tábornak” nevezték el.

Roland Moody vett néhány régi, üres és romos épületet Crick Canarieben. Lebontotta őket és az épületanyagot a Bristol-öblön át, átvitte Aleknagikba, majd 20 kilométerre lefelé a folyón a tóig és a Polaris-táborig. Hatvan évvel később, ezek a halfeldolgozó épületek még mindig ott álltak, és nyaranta a nyugat alaszakai gyerekek ott táboroztak.

Tovább szolgálni a táborban

Hosszú éveken át, Roland és Jackie Moody élvezettel látták vendégül a gyerekeket és szállították őket teherhajóval a tavon át a táborig. Minden évben, a táborozás utolsó szombatján, az egész Aleknagik gyülekezet műsort készít, ebédet meg másfélórás hajóutat szervez a számukra a tavon, a Polaris táborig, ahol együttesen eltöltik a szombatot. Miután Jackie meghalt, Roland feleségül vette Beverlyt, aki segített neki folytatni a szokásos tábori tevékenységeket.

Az évek során a tábor nagyon jó szolgálatot végzett a fiatalokért Alaszka nyugati vidékén. Sok táborba járó gyerek nem éppen ideális otthonból jön, sok család nagyon szegény, vagy a szülők alkoholisták, vagy erőszak van jelen a családban. Ezért is mondogatják sokszor,

hogy a táborban eltöltött idő az év legszebb szakasza a számukra, mert itt szeretik meg elfogadják őket és gondoskodnak róluk.

Igaz, hogy Roland és Beverly nemrég nyugdíjba vonult és átköltözött a washingtoni állami Walla-Walla iskolánkba, a Polaris tábor munkája azonban nem állt le. Ti is támogathatjátok ezt a gyerekekért végzett szolgálatot Alaszkán, amennyiben hozzájárultok a 13. szombati adományokhoz.

Rövid tények

- Az alaszakai „őshonosok” fogalma az alaszakai eredeti lakósokra vonatkozik, mint amilyenek az aleutok, az eszkimók és az indiánok csoportjai.
- 1959. január 3-án Alaszka hivatalosan az USA 49. államává vált.
- Alaszka valójában az USA legnagyobb területű állama, Texasnál majdnem kétszer nagyobb. Kilométerekben Észak - Dél irányban 2,240 km hosszú, Kelet-Nyugat irányban 4,320 km széles.
- Alaszkának majdnem az egyharmada a Sarkvidéki körön belül található.

2. MEGTALÁLNI JÉZUST A TÁBORBAN

Alaszka

Travis már nem tudta, mit tegyen az egyik táborlakóval. Tizenkét évesen, Logan* a tábor legerősebb lakója volt, és mindenben benne szeretett lenni. Egyik este Logan úgy döntött, hogy még nem álmos és nem akar aludni, de Travisnak és a barátjának már kész terve volt a fiú számára.

„Jó”, mondták a kis lázadónak, „addig maradhatsz fent, amíg a Bibliát olvasod”. Logan elfogadta a javaslatot, csak éppen nem volt Bibliája, valójában soha nem is olvasta a Bibliát. Travis munkatársa

* Nem az igazi neve.

kölcsönadta Loganannak a saját Bibliáját, s ő holdfénynél meg az éjjeli lámpa mellett, első ízben találkozott a Mózes első könyvében említett hithősökkel. Másnap reggel Logan bizalmasan elmondta a nevelőknek: „Találtam néhány érdekes történetet ebben a könyvben”. Különösen József története érdekelt, sok kérdést tett fel arról, hogyan tudta József megtenni mindazt, amit megtett.

„Habár Logan továbbra is goromba volt, annyit már észrevettünk, hogy a fejében elkezdtek forogni a „fogaskerekek”, mert elkezdett gondolkodni és minden féléket kérdezett mindazzal kapcsolatban, amiről csak éppen szó volt”, emlékszik vissza Travis. „Csodálatos volt látni a hét közben beállt változásokat.”

Sok imára van szükség

A Polaris táborba érkező gyerekek többsége nem ismeri a Bibliát. Travis arra is emlékszik, amikor az egyik tábor idején csak egyetlen gyerek ismerte Dávid és Góliát történetét. „Nem keresztény otthonban nevelkedő gyerekeknek teszünk bizonyosságot, akik nem olvasnak Bibliát. Sokat kell imádkozni, hogy tudjuk, hogyan is közelítsük meg őket az üzenettel.”

Travis ma mechanikai szakon mérnöknek tanul a Walla-Walla egyetemen. A Polaris táborban 2011-ben kezdett dolgozni. Nem csak nevelőként, hanem oktatóként is szolgált különféle órákon, a síoktatást, a vízi-akrobatikát és a repülőgép-modellezést is beleértve.

„Annyira jó volt évről-évre visszatérni a táborba”, vallotta Travis. „Sokat megtanultam a hitről és Istenről, mert hét közben sokszor olyan helyzetben vagyok, hogy nem tudom, mit hogyan tegyek, de aztán mindig megoldódik a helyzet. Visszatekintve azt látom, hogy a legnehezebb helyzetek is pozitívak voltak. Ezt jelenti megtanulni Istenre támaszkodni.”

„Ma már nyugodtabban viselkedek a különféle helyzetekben. Megtanultam hogyan legyek rugalmas, és hogyan haladjak helyes irányban, mindenre felkészülve, mert valóban nem tudjuk, mi történhet a következő pillanatban..”

A világ világossága

Heather (ejtsd: heder) Uek Delta Junctionben (ejtsd: dzsenksnben) (Alaszkán) nőtt fel, a főút végén levő kisvárosban. Heather, kislányko-

rában, nyaranta szeretett eljárni a táborunkba. Naplót is vezetett, feljegyezve benne az élményeit. A napi kötelezettségekhez ezt írta: ...”és persze az istentiszteletre is el kell mennünk, ez meg olyan badarság”.

De évek múltán Heather egyre jobban kezdte értékelni ezeket az istentiszteleteket. Az egyik istentiszteleten különösen megragadta őt a gyertyás, ballonos üzenet. „Léggömböt függesztettek egy égő gyertya fölé, s a léggömb szétduzzant, majd a másik léggömböt vízzel töltve függesztették a gyertya fölé, de ez nem duzzant szét. Az előadó elmondta, hogy mi üres léggömbök vagyunk, a víz meg Jézust jelképezi. Ha Krisztus bennünk él, béke tölti el a szívünket – Ő a forrás, amelyből meríthetünk.”

Továbbra is eljárnak

A táborban dolgozva Heather ma már igyekszik a saját tapasztalatait más táborlakókkal is megosztani. „A gyerekek nem adventista otthonokból jönnek. Nem elég fegyelmezettek, nem szoktak hozzá, hogy gondoskodjanak róluk. Gyakran gorombák. Néha az az érzésem, hogy mindent gyűlölnék, ami a táborban történik, de aztán jövőre ismét megjelennek. Rájönnek, hogy amikor bajba jutnak, mi akkor is mellettük vagyunk.”

Heather beismeri, hogy a Polaris táborban végzett szolgálata segítségével megtanult türelmesnek lenni. „A feladatom, hogy Isten felé vezessem az embereket, a türelem és a rugalmasság meg ebben nagyon a segítségemre van. Az Istenbe vetett bizalom erőt ad nekem arra, hogy szembenézzek az élethelyzetekkel – megtanultam kezelni a dolgokat, amelyek érnek engem ettől a világtól. Úgyhogy most tudom élvezni az életet, tudok másokat értékelni, és én is akarok másokon segíteni – világítani akarok a világban.”

“A Polaris táborban levő faházat azonban már fel kell újítani” mondja Heather. Amióta Moodyék elköltöztek, azóta a gyerekeket is csak egyetlen módon tudjuk áthozni: többször megteszük a másfél órás utat egy kisebb hajóval.

“Egész eddigi életemet Alaszkán töltöttem” mondja Heather. “Ez a Polaris tábor a legelszigeteltebb hely, ahol valaha is éltem, ahol azonban nagyon közel tudunk kerülni Istenhez. Valóban szeretem ezt a tábort!”

Missziós adatok

- Az Alaszakai egyházterületet 1901-ben alapították meg, 58 évvel azelőtt, hogy Alaszka az USA tagállamává vált.
- Az Alaszakai egyházterületet a világ minden más egyházterületénél terjedelmesebb. Sok alaszakai térségbe repülővel vagy hajóval lehet eljutni.
- Alaszán, rövidebbel a 2014-es év lezárulása előtt, a Keresztény Adventista Egyháznak 3,842 tagja van, akik 29 imaházban gyülekeznek.

3. MEGVÁLTOZTATNI AZ EMBEREK ÉLETÉT (ALASZKA)

Emlékszem, amikor nyolc éves voltam és nem mehettem az "ifjúsági táborba" (így ismeri ezt a tábort a helyi lakosság), mert még túl kicsi voltam. Amikor a nővéremet és az unokatestvéremet vittük, mindig elmentem velük, de amikor fel kellett szállni a hajóra, hogy visszatérjünk, mindig elkezdtem sírni. Annyira szerettem volna a táborban maradni, barátkozni a többi gyerekkel! Ők jól szórakoztak, tanultak, barátkoztak... Ebben és is részesülni akartam!

Amikor 9 éves lettem, végre elmehettem, és mondhatom, hogy nagyon is élveztem az ott tartózkodást. Egészen 16 éves koromig eljártam oda. Az ifjúsági táborban szerzett élményeim közül, az egyikre különösen emlékezni fogok. Ez az esemény 14 éves koromban történt.

A lelkekről beszélgettünk

Mindnyájan bent voltunk a faházban, és a nagyfiúk a lelkekről kezdtek mesélni. Már éjfél is elmúlt, s mondtam, hogy én aludni szeretnék, de ők továbbra erről a témáról beszélgettek. Az oktatónk már aludt, úgyhogy nem is tudta, mi történik. Egy idő után az egész olyan háborzongató lett. Az egyik barátom, aki nyugodtan ült a sarokban, az utolsó elhangzott történet után egyszerre felugrott, oda szaladt hozzám. elkezdte rázni az ágyamat és így szólt: "Chad, nem tudom mi történt, de nagyon megijedtem; valami történt!"

A szobába beszűrődő egyetlen fény éppen az én ágyam fejénél volt.

Én meg már éppen elaludtam, ezért felijedve én is félni kezdtem. “Fogjuk a Bibliát és olvassunk” mondtam neki. Elkezdtem neki hangosan olvasni a Bibliát, s ekkor még egy társunk oda jött hozzánk, bevallva, hogy ő is fél. Folytattam hangosan a Biblia felolvasását, de éreztem, hogy a barátaim továbbra is félnek. Nem tudtam már, mit is tegyek, ezért hirtelen azt ajánlottam, hogy menjünk ki.

Angyalok a hegyen

A holdfényben jól látszott a tó, és a bennünket körülvevő magas hegyek. A hegyeket kémelve, eszembe jutott egy történet, amelyet még gyerekkoromban hallottam – Elizeus szolgájáról szólt, aki ugyancsak nagyon félt, amikor az ellenség teljesen körülvette őket. Elizeus ekkor arra kérte Istent, hogy nyissa meg a szolgája szemét. S erre a történetre emlékezve hirtelen felkiáltottam: “Fiúk, nézzétek! A hegy tele van angyalokkal!” A társaim csakhamar megnyugodtak, visszatértünk a faházba, és elaludtunk.

Másnap őszinte alázattal vettem tudomást arról, hogy engem használt fel Isten arra, hogy segítsek a barátaimon. Közben ez a gondolat forgott a fejemben: “nem tudom elhinni, hogy ez történt, még túl fiatal vagyok”. De így visszatekintve már látom, hogy ezt a helyet és időt használta fel Isten arra, hogy munkálkodjon az életemben. Isten cselekedetének köszönhetően megértettem, bárhogy igyekszik is a sátán elbátortalanítani és megijeszteni bennünket, megmutatni, hogy még a bibliatáborban is van hatalma, mégis Isten volt az, aki végül győzött.

Életformálás

A Polaris tábor személyzete ugyancsak hatással volt rám. Egyszer egy Mónika nevű lány így szólt hozzám: “Chad, szép hangod van, énekelhetnél”. Ezt korábban még senki sem mondta nekem. De ő megtette, s én azóta sem szüntem meg énekelni. És a hegyen látott angyalok miatt vagyok ma lelkipásztor. Az ifjúsági tábor valóban nagyon megváltoztatta az életemet.

A Polaris tábor ma már nagyon rozoga, de tudom, hogy az emberek gyűjtik a pénzt a faházak felújítására, egy újabb, modernebb tábor létesítésére. Ez a hely már sok alaskai ember életére kihatással

volt. Nemrég, amikor halászni voltam úgy 160 kilométerre ettől a helytől, nagyon jó híreket kaptam a Polaris táborral kapcsolatban. Hiszem, hogy amennyiben sikerül felújítanunk, vonzóbbá tennünk a gyermekek számára, az ő életükbe is változásokat fog hozni, ahogy egykor nálam. És ki tudja, valaki talán majd itt Alaszkában ismét lelkipásztornak vagy misszionáriusnak fog tanulni – vagy aminek Isten szeretné őt látni. Annyit biztosan tudok, hogy Isten műve még nincs befejezve. De azt is tudom, hogy az igazság magvát elvetettük a szívekben, a Polaris táborban.

Chad Angasan eszkimó bennszülött, aki most a világmisszió úttörőjeként szolgál Isten művében az alaskai Togiak helyiségben.

Rövid tények

- A 6,194 méter magas McKinley csúcsa, amely Alaszka belterületén található, egyben Észak-Amerika legmagasabb pontja.
- Az alaskai malamut erőteljes, zömök, közepesen hosszú védőszőrrel rendelkező kutyafajta, amely jól bírja a hosszú és hideg téli napokat. Ezt a sarkvidéki kutyafajta a mahlemut eszkimó törzs tenyésztette ki.
- Az Alaszka elnevezés az aleut „*alaxsxaq*” (*alakszak*) szóból ered, mely Aleut nyelven szárazföldet, félszigetet jelent.

4. „TÁBOROS NÉNI” ÉS „TÁBOROS BÁCSI”

Az alaskai Aleknagik helyiségben nem ismerik név szerint Debby és Ken Reiswigt. Egyszerűen csak úgy ismerik őket, hogy „Táboros néni és Táboros bácsi”. A Reiswig házaspár immár húsz éve viseli gondját a Polaris tábornak. Debby és Ken, önálló misszionáriusokként, Washingtonból érkeztek Észak-Alaszkába. Valamivel később az egyházterület felkérte őket, hogy támogassák az Aleknagik gyülekezet munkáját, így nemsokára a tábor munkájában is részt kaptak.

“Kent és engem kineveztek gyámnak” mesélte Debby. “Ken egyben még a tábor pénztárosa, én meg a tábor bizottságának az elnöke

vagyok.” De a Reiswig házaspár még ennél is sokkal többet jelent a tábor számára. Mialatt biztosítják a Polaris tábor zavarmentes működését, amely egész éven át működik, egyetlen hét kivételével. Mikor a táborban nincs szervezett ellátás gyerekeknek, a helyi gyerekek gyakran eljönnek Reiswigék otthonába, és így táboroznak. “Ők a mi családunk!” vallja Debby. “Mindnyájan voltak már nálunk, némelyek hivatalosan, mások nem hivatalosan, de már mind jártak itt. Akár sürgős egészségügyi ellátásért, vagy csak azért, mert ismernek minket és tudják, hogy otthonunk mindig nyitva van a számukra. Sok gyerek olyan felnőttnek látja Kent és Debbyt, akikhez mindig bátran fordulhatnak panaszukkal, akiknek minden kisebb-nagyobb gondjukat elmondhatják, tudva azt, hogy a „Táboros néni és Táboros bácsi” mindent megtesz a gond megoldásáért.

Az út megtalálása

„Egyszer egy fiúcska fordult hozzám segítségért” emlékszik Debby, „aki nem tudta kifizetni a tábori tartózkodását, amely heti 200 amerikai dollárt tett ki. Minden héten beállított hozzám az autómossal összegyűjtött aprópénzzel. Néha édességeket vásárolt, amelyeket aztán eladott a barátainak, majd bejött hozzám az irodába, és a zsebében levő, összes keresetét az asztalomra tette. Én meg minden befektetett centjét feljegyeztem. Elmondhatom, hogy szorgalmasan dolgozott és gyűjtötte a pénzt, míg vissza nem fizette a tábori tartózkodásának teljes összegét.”

A tábor a tanulmányi költségeknél is támogatja a diákokat az által, hogy a gyerekek képviselőjeként közvetít és adományozókat keres az Anchorage-i adventista egyházban. Hogy tandíjat és táborpénzt kaphassanak, a gyerekeknek írásbeli értesítést kell benyújtaniuk a gyülekezetben arról, hogy miért szeretnének táborozni. Emellett még ajánlást / helyi gyülekezet nyilatkozatát is magukkal kell hozniuk, amelyben megindokolták, hogy miért kívánczik a gyerek az ifjúsági táborba.

Egyszer, az irodájában ülve, Debby észrevett egy kislányt, aki a kerítés melletti bokorban kuporgott. Néhány órán át ott kuksolt, mire Debby kiment megnézni, hogy mi a helyzet. Nagyon szégyellősen előhúzott a zsebéből egy borítékot és átadta Debbynek. Majd elszégyellve magát megfordult és gyorsan lelépett.

Amikor kinyitotta a borítékot, Debby egy kézzel írt levelet talált benne, amelyben az állt, hogy a kislány kétségbeesetten szeretne bejutni a táborba, csak hogy a szülei nem tudják kifizetni a táborozás ellenértékét. Ezeket a füzetből kitépett lapokon a kisgyerek megnyitotta a szívét és négy oldalas magyarázatot adott arra, miért szeretne az idén táborozni. Leírta, hogy nagyon tetszenek neki az énekek, a barátkozás a tábortűz mellett, hogy a táborban levő kislányok a legédesebbek...

Debby gyorsan megszervezte, hogy a kislány eljöhesse, és hogy teljes jogú tagként részt vehessen minden tevékenységben.

„Tavaszkor kezdettel a gyerekek bejárnak hozzám, az irodába, kérdezik, hogy lesz-e tábor, kaphatnak-e bejelentkező ívet, stb., ekkor érzem csak igazán, hogy mennyi áldásban van részem. Az életben semmi sem tudja jobban betölteni a szívemet, mint az, amikor látom, hogy a gyerekek, mint valami kis szivacsok, úgy isznak be minden kis csepp szeretetet.”

A tábor szükségletei

E negyedév 13. szombati adományainak egy részét a Polaris tábor fogja kapni. Ezt a pénzügyi összeget a fürdőszobák felújítására fogják fordítani. Reising házaspár szerint ez határozottan lelkesítő, mert a fürdőszobákat egészen a tábor megalapítása óta tehát már néhány évtizede használják. A jövőbeli projekteket tekintve a tábor abban reménykedik, hogy majd bővülni is tud. „Semmiféle modern dolog nem kell, csak kibővítés kell, hogy több gyereket elhelyezhessünk. (nézzétek meg a hálósobák képeit a www.adventistmission.org/resources honlapunkon. „Ha lenne egy jobb szállásunk, több gyereket tudnánk befogadni, és nyáron hosszabb ideig tovább használhatnánk, meg talán télen is.”

Köszönjük a nagylelkű támogatást.

5. MÉLYEBBEN A SZEMÜKBÉ NÉZNI

Cheerily Holm

A Polaris tábor egészségügyi nővéreként, legjobban szeretek a gyerekekkel barátkozni, szeretem kis történeteiket, feltett kérdéseiket,

és az arcukat, amikor itt valami újat megtanulnak és megcsinálnak, amire máshol nem lenne alkalmuk. Csodálatos látni, hogyan élveznek minden kis élettéményt. A táboron kívül nincs sok lehetőségük a kreativitásra, esetleg csak rajzolhatnak valamit. Ezért mi itt nagy hangsúlyt fektetünk a kézzel készített dolgokra, különféle kézimunkákra, alkalmat adva a gyerekeknek arra, hogy saját maguk készítsenek el különféle tárgyakat. A legtöbbszörüknek nincs alkalmuk vízi sporttal foglalkozniuk – ezért itt valóban élvezik az úszást, a vízisielést vagy a kenuzást az Aleknagik tavon.

Az iskolaév folyamán a gyerekeknek az iskolán kívül nem igen van lehetőségük mással foglalkozni. Abból, amit tőlük hallok, megálapítom, hogy otthon szinte nincs is mivel foglalkozniuk. Csak ritkán járnak össze csoportokba, jórészt magányosak. Ha van kerékpárjuk, akkor egyedül kerékpároznak a környéken. Sokan csak otthon ülnek és szinte semmit nem csinálnak.

Szerintem, ami a gyerekekre a táborban a legjobban hatással van, még a tevékenységeknél is inkább, az a tudat, hogy nekünk hihetnek, hogy mi szeretjük őket, hogy szívesen beszélgetünk velük Jézusról, akit mindig jelen levő Barátjukként mutatunk be nekik, aki akkor is velük van, amikor mi nem tudunk jelen lenni. Hatással van rájuk a tudat, hogy Jézus a Barátjuk lehet, hogy megszólíthatják Őt imában, beszélhetnek Vele, hogy Ő támogatni fogja őket örömükben, bánatukban, minden problémájukban.

Melegségre van szükségük

A tábor egészségügyi nővéreként, természetesen a gyerekek testi egészségéért is aggódom. A tábor már nagyon öreg, a hálósobák és más helyiségek falain nyílások jelentek meg, néhol beázik, s a gyerekek vizesek lesznek. Amikor fúj a szél, még a faházban is hideg van. Csak a kályha közül tudnak megszáradni, megmelegedni. Minden gyerek persze nem fér el a kályha körül. Néha megállunk és elgondolkodunk azon, milyen jó is a meleg és hogyan hat a gyerekekre, mert amikor valóban hideg van, amit leginkább kívántok az az, hogy megmelegedjete. Jelenleg nincsenek különálló zuhanyaink, vagy fürdőszobánk (a makait** és a tábori WC-t kivéve), úgyhogy majd

** Makai gőzfürdő, amelyben fával tüzelnek.

ha lesz nagy faházunk, fürdőszobával, meleg vízzel, zuhanyozókkal, benti toalettekkel, ez jókora különbséget fog jelenteni.

Az év eseménye

De minden baj és nehézség ellenére, az idő, amit a gyerekek a táborban töltenek, valóban az év eseménye a számukra. Biztosan más táborokban is mondják a gyerekek, hogy nem szeretnék hazamenni, de mi itt valóban gyakran hallunk ilyesmit a Polaris táborban. Gyakran mondanak ehhez hasonlókat: „Nem akarok hazamenni... Úgy szeretnék örökre itt maradni... Életemben nem voltam ilyen jó helyen, itt akarok maradni!”

Szomorúak vagyunk, amikor látjuk könnyektől csillogó szemüket. Ez a tekintet mindent elmond, ami szavakba nem önthető: „Itt jó nekem, nem akarom, hogy ez véget érjen, itt teljesen élvezni tudom az életet“. Érdemes mélyen belenézni a szemükbe, amikor felfogják, hogy minden, ami szép az elmúlik és véget ér.

Ha megkérdezném a gyerekeket, hogy mit gondolnak, és mit mondanánk valakinek, aki első alkalommal fog részt venni a Polaris táborban? Elmondanák-e neki, hogy itt a gyerekek fantasztikus csoportjával találkozhatnak és ismerkedhetnek meg, hogy nyílt elmével és szívvel kell hallgatniuk; hogy tudniuk kell: a táborban nem fognak luxusdolgokban élvezni; a jutalmuk meg az lesz, amit a szívükben fognak érezni. Tudniuk kell, hogy olyan kérdések is felmerülhetnek, amelyekről még talán soha nem gondolkodtak, de majd a segítségükre lesz, hogy felmérjék a Jézussal való személyes kapcsolatukat.

A Polaris tábornak van egy külön szolgálata, és nagyon jó volna, hogy ha nem csak mi tudnánk, hogy mi is történik itt, hogy valójában a gyermekek között hirdetjük az evangéliumot.

A tizenharmadik szombati adományaink egy részét arra költjük, hogy fürdőszobát, zuhanyozót és toalettet, meg öltözőt biztosítsunk a Polaris tábor számára. Ti nagy változásokat hozhattok ebbe a különös misszióba, ha a 13. szombaton átadjátok nagylelkű missziós adományaitokat.

Missziós adatok

- Az alaszakai egyházterületben három ifjúsági tábor működik:
 - a Lorain tábor (a Wank-szigeten),

- a Tukuszkoja tábor,
- a Polaris tábor.
- Ellátogathattok az alaszakai táborok internetes oldalaira www.alaskacamps.org ahol mindegyiket megtekinthetitek.
- Nézzétek meg a Polaris ifjúsági táborban történt élményeket a 360° DVD-n vagy a www.adventistmission.org/dvd weboldalon.

6. TÖBB NYITOTT AJTÓ (Nyugat-Virginia)

Angéla, Heather és Lee

A nyugat-virginiai Bridgeportban, a Harrison körzetben az egyetlen adventista gyülekezet szombatoként a helyi presbiteriánus gyülekezet épületében tart istentiszteletet. Habár nincs saját épületük, de a Central Hills adventista gyülekezet hívei igyekeznek jó kapcsolatokat kiépíteni.

A Biblia Levelező Iskola tanfolyamait, amelyeket a helyi adventista gyülekezet szervezett meg, lelkesen követik a helyi polgárok. A BLI-t, csak a Harrison kerületből, több mint 300 polgár kívánta tanulmányozni. James Wolph lelkipásztor és a 30 hívő lelkesen igyekszik eleget tenni. A legaktívabbak közé tartozik Angéla (21 éves), Heather (20) és Lee (22).

“Egyik háztól a másikig szállítottuk autóval az embereknek a BLI első leckéit”, emlékezik Heather, “amikor azt is megkérdeztük, kívánják-e, hogy a lelkipásztor személyesen jöjjön hozzájuk, vagy inkább levelezés útján kívánják folytatni a tanfolyamot. Az egyik asszony megkért bennünket, hogy ismét találkozhasson velünk, ezért Angéla és én úgy határoztunk, hogy újra elmegyünk hozzá. Hétről hétre eljártunk hozzá és együtt tanulmányoztuk a Bibliát.”

“Azon a télen a fia öngyilkos lett. A Biblia tanulmányozásával egy időre leálltunk, de azért eljártunk hozzá. Segítettünk neki az ünnepek előtt amilyen a hálaadás (Thanksgiving) és a karácsony.” Néha a gyülekezetbe is eljön, Heather és Angéla meg ismét elkezdte vele tanulmányozni a Bibliát.

Mivel Lee egyedül nem szokott bibliaórákat tartani, ő jobbra az anyag kiküldésének megszervezésével foglalkozik. “Megnézem, hogy minden leckét átnéztek-e, és előkészítem a következő leckéket. Ha már eltelt egy hónap és a levelező iskola tanulójától nem kaptunk választ, akkor jelentkezünk náluk és igyekszünk összeköttetésben maradni velük.”

A Central Hills gyülekezet támogatását élvezve a fiatalok boldogan vesznek részt az örömmüzenet hirdetésében.

“Az ifjúsági csoportunk jól megerősödött” mondja Angéla. “Én mindig is szerettem volna valamiképpen részt venni a munkában – csak nem tudtam: hogyan.”

“Azt hiszem ez az egyik legjobb lehetőség arra, hogy a gyakorlatban is észleljük és alkalmazzuk mindazt, amit hét közben megtanulunk. Ily módon valami nagyobb dolog részévé válunk, és figyelemmel kísérhetjük, hogyan növekszik, fejlődik a gyülekezet,” teszi hozzá Lee.

Heather úgy véli, hogy a BLI leckéinek tanulmányozása egy-egy személlyel, az egyház haladásának és növekedésének a legjobb módszere. „Most az ifjúság együttesen hirdeti Isten Igéjét, amióta Angélával együtt eljárnak az emberekhez a BLI leckéit tanulmányozni, én magam is kezdtem élvezni a dolgot, mivel észrevettem, hogy lelkileg növekedni kezdtem.

“Evangéliumi sorozatot is tartottunk az egyházkerületben, ám a BLI leckéivel végzett tevékenységeink folytán a gyülekezetünk növekedni kezdett, mivel sok nyitott ajtóra találtunk.”

Missziós adatok

- Az eltelt három évben (2012, 2013, 2014), Nyugat-Virginiában minden otthon kapott levélben egy-egy BLI-beiratkozólapot.
- Az 2014-ben, a Mountainview egyházterület gyülekezetei összesen 10 000 beiratkozó lapot kaptak vissza a polgároktól, akik szerették volna elvégezni ezt a tanfolyamot.
- A lelkipásztorok, a bibliamunkások, az egyszerű hívők a Mountainview egyházterületben, köszönik imatámogatásaitokat és a 13. szombati pénztámogatásért is hálásak, amely segítségével rengeteg olyan embert fognak elérni a területükön, akik Isten Igéjének segítségével szeretnék jobban megismerni Istent.

7. MEGÉRDEMELENEK EGY ESÉLYT

Nyugat-Virginia

Ha Don Jako éppen nincs elfoglalva azzal, hogy az embereknek segítsen újra járni, akkor a hívőknek segít járni a hitútjukon. Don pásztor gyógytornász szakember, de laikus prédikátorként is szolgál a Mountainview egyházterület Elkins és Parsons gyülekezetben, Nyugat-Virginiában (USA). Ezen kívül még biológiát és kémiát ad elő, akadémiai szinten, az elkinsi Highland adventista iskolában. A felesége, Sharyl is előadó, és egészségügyi nővér, meg a K-12 iskola igazgatója. A fiuk, Jeremy egy bibliai tantárgyat, matematikát és történelmet tanít.

A hit missziója nagyon fontos. Don prédikátor, minden második évben, Missziós utazásra vezeti az egyetemisták és a helyi gyülekezet híveinek csoportját. Eddig Mexikóban, Panamában, Hondurasban és 2014-ben meg Costa Ricában jártak.

Amikor Costa Ricában voltak, nappal imaházat építettek, este meg evangéliumi összejöveleteket, nyári bibliatanfolyamokat tartottak négy helyi gyülekezetben. Don pásztorra nagy hatást tett a helyi prédikátor, aki a zsúfolt napiredje mellett, autó nélkül is, 6 adventista helyi gyülekezeztől tudott gondoskodni.

Don pásztor és a hívők nem csak külföldön építettek imaházakat, hanem helyben is felépítették a maguk gyülekezetét, 2,2 hektáron, méghozzá teljesen ingyen.

Kérésekkel elárasztva

Don prédikátor és a 80 hívő számára az jelenti a legnagyobb kihívást, hogyan is tegyenek eleget a sok bibliatanulmányozási kérelemnek, amely a polgártársaitól érkezik. A 2013-as és 2014-es évben, Nyugat-Virginiában minden otthon levélben kapott egy-egy BLI-i beiratkozó lapot a Próféataság hangja (*Voice of prophecy*) tanfolyamra. Rengetegen jelentkeztek – 10000 ember fejezte ki abbeli vágyát, hogy levelezés útján tanulmányozza Bibliát. Az Elkins és a Parsons adventista gyülekezetekbe meg több mint 200 új igeszerető barát kezdett el járni.

“Többen kifejezték a vágyukat, hogy valakivel együtt szeretnék tanulmányozni az Igét, mások azonban jobban szeretik a levelezést, és éppen ebben segítenek nekünk a gyülekezet hívei azzal, hogy átné-

zik és kiértékelik a válaszokat, válaszolnak a levelekre és előkészítik a következő leckéket”, magyarázza Don Pásztor.

“Miért jelent errefelé a missziós munka nagy kihívás? Azért, mert az emberek hajlamosak azt mondani, hogy „én hiszek benne“, de ha a családjuknak nem tetszik, akkor a legtöbben nem fognak ellentmondani a családi hagyományoknak és szokásoknak.”

Mindezek ellenére, Don prédikátor és a kis gyülekezetei, Jézus nevében eljutnak az emberekhez, a saját területükön keresik fel őket, a missziós küldetés lényeges részeként, és hajlandók időt, igyekezetet, pénzeszközöket befektetni a cél megvalósítása érdekében.

Vannak szabályok

Két hívő, Paul és Crity Brown már maguk is pozitív hatást gyakoroltak a szomszédságban. Amikor a Brown házaspár megérkezett oda, ahol most lakik, nem is sejtették, mennyire fogják majd vonzani a fiatalokat.

“Mindig is a fiatalokra összpontosítottam”, vallja Paul. „Úgy, hogy amikor a szomszédgyerekek elkezdtek barátkozni a mieinkkel, az mondtam: jó, de vannak szabályok:

1. Tisztelet. Egymást tisztelniük kell, nem szabad csúfnevekkel illetniük egymást, és nincs veszekedés meg káromkodás.

2. hazudozás nélkül. Ha hazudtok, akkor vége. Le is út, fel is út.

3. Egészség és táplálkozás. Nincs kábítószer, alkohol és tisztátalan húsok.”

Amikor a gyerekek már jobban megértették a szabályokat, a szüleiknek is elmondták őket. “Ha valaki a házban, általában nagyapa, valamiféle vadat készített ebédre, a gyerekek elutasították. Azt mondták nem egészséges.”

”Betelepülők”

Nem sokkal később, a látogatók egyre gyakrabban jelentek meg és egyre tovább tartózkodtak a Brown házaspárnál. Brayden *** a hétvégét mindig nálunk töltötte”, meséli Paul. Brayden hét közben is igyekezett, ahogy csak tudott, elkerülni alkoholista mostohaapját. Hunter és Wyatt még két olyan fiú, aki több időt töltött nálunk, mint otthon.

*** A szomszédgyerekek neveit megváltoztattuk.

Mivel mindketten súlyos családi körülmények között éltek, Brownál biztonságban érezték magukat, Paula és Sindy számára meg olyanok voltunk, mintha mi lennénk a szüleik.

“Én minden gyermeket megpróbálok úgy kezelni, mint a sajátomat, mert megérdemelnek egy esélyt”, mondja Paul. „Ez azt jelenti, hogy úgy gondoskodom a szükségleteikről, mint a saját gyermekeim szükségleteiről. Ruhát veszek nekik, megjavítom a kerékpárjukat és még sok más mindent megteszek. Még az autóm, illetve a kis kamionom is mindig tele van gyerekekkel, mert mindig azt nézem, hogy minél több gyereket elvigyek az iskolába, vagy hazahozzak az iskolából.”

Szüleik vagy nevelőszüleik engedélyével, Brownék a két fiút, Brayden és Huntert a cserkészklubba és a szombatiskolába is magukkal vitték. Még a tandíjat is kifizették a számukra a helyi adventista általános iskolában. Wyatt anyukája sajnos nem engedélyezte, hogy a fia a barátaival együtt az adventista általános iskolába járjon. Brayden és Hunter élete azonban lassacskán gyökerestől megváltozott.

2013. november 2-án, Brownék fiával, Paytonnal együtt, megkeresztelkedett az Elkins adventista gyülekezetben. “Már három éve lesz, hogy itt élünk. A feleségemmel úgy tartjuk, hogy az Úr hozott ide bennünket e szomszédok közé. Mi lehet, hogy nem ezt választottuk volna, de abban biztosak vagyunk, hogy az Úr választotta ki ezt a helyet a számunkra.”

8. NAGYLELKÚSÉG

(Nyugat Virginia)

Payton

„A kutyámat elütötte az autó!” Mondta Brayden**** könnyes szemmel a barátjának, Paytonnak. Mondanál egy búcsúbeszédet a temetésén?”

A tizenkét éves Payton még soha nem vezetett le egyetlen temetési szertartás sem, de hogy segítsen a barátján, igyekezett megtenni minden tőle telhetőt. „Mindent szépen kiterveltem – a kutyát az én

**** A szomszédgyerekek neveit megváltoztattuk.

udvaromban fogjuk eltemetni, ezért Brayden és én kiástuk neki a sírt.” Miután Payton elmondta a búcsúbeszédet – a fiúk a sírba, a kutya mellé odahelyezték a kutya tányérját, a nyakörvét, a pórázát és kedvenc gumijátékát, aztán betemették a sírt.

Amikor Payton és a szülei erre a helyre költöztek, a fiú először Braydennel ismerkedett meg, és azt is megtudta, hogy ennek a gyereknek milyen gondjai vannak otthon. „Mondtam, hogy én keresztény vagyok, és beszéltem neki róla néhány gondolatban” mondja Payton. Erre a barátja így szólt: „Én is szeretném kipróbálni milyen kereszténynek lenni!”

Brayden egyre többet időzött Payton otthonában, néha még ott is aludt, főleg péntek esténként, mert akkor szombat reggel elmehetett Brownékkal az imaházba. Nem sok idő múlva Brayden unokatestvére, Hunter is szeretett volna Paytonnál időzni. “Így a szobámban gyakran hárman voltunk”, magyarázza Payton.

Payton szobája lehet, hogy kicsi volt, de a szíve annál nagyobb. Közben megismerkedett még Whyattal, akinek az édesapja öngyilkos lett. Tizenhárom éves volt és már több iskolából is kidobták, az édesanyja meg mindezt tehetetlenül nézte. Payton felkarolta Whyatot és meghívta őt a cserkészekhez meg a szombatiskolába, a többiekkel együtt, de Whyat édesanyja nem engedte meg a fiának, hogy csatlakozzon a többiekhez.

A következő három évben, Payton gyakran beszélgetett Whyattal a hitről és a benne felmerült gondolatokról. Amikor Whyat egyszer meghallotta, hogy Payton talán elköltözik, levelet írt és átadta Paytonnak meg Stormynak, a fiú nővérének. Paytonnak annyira drága ez a levél, hogy a család széfjében őrzi.

„Drága Payton és Stormy!

Mielőtt elköltöztök innen, szeretnék nektek köszönetet mondani. Amikor ideköltöztetek, én akkor tévúton jártam. Nem jártam az imaházba, és nem is terveztem visszamenni. Amikor barátok lettünk, igyekeztem, és kemény fiúnak mutattam magamat, de belülről mindig is olyan szerettem volna lenni, mint te, Payton. Amikor nehéz idők jöttek és elvesztettem az édesapámat, a veled való beszélgetések bátorságot öntöttek belém. Tőled hallottam Istenről. Számomra te egy hős voltál és vagy, meg ihlet és példakép. A szüleid büszkék lehetnek rád, tudva, hogy segítettél nekem megtalálni Jézust.”

Brayden bizonyágtétele

A Brown család akkora hatással volt Braydenre, hogy ezt másoknak is el akarta mondani:

„Paul Brown és családja egy igazi áldás volt a számomra. Néhány évvel ezelőtt, amikor ideköltöztek a szomszédságba, a nagyapa megkérdezte Pault, hogy játszhatnék-e én is az ő udvarukban. Paul beleegyezett, és nemsokára már ki is alakult közöttünk egyfajta kapcsolat. Hamarosan rájöttem, milyen csodálatos emberek. A gyerekeik, Payton és Stormy nagyon optimisták és barátságosak. Édesanyjuk, Christie egy nagyon kedves asszony, és mindig szívesen segít nekem.

Egyszer megkérdeztem Paytont, hogy miért nincsenek szombatoként otthon. Azon is csodálkoztam, hogy szombatonként nem engedtek, hogy bármilyen munkát elvégezzek a számukra. Payton meghívott magával az imaházba. Tetszett ott, de egy idő után mégis elmaradtam. Hat hónap után ismét elkezdtem járni, de ezúttal az volt a vágyam, hogy ott is maradjak.

Csatlakoztam a cserkészekhez. A táborozás után Paytonnal és Hunterrel az iskoláról kezdtünk beszélgetni. Hunter és én nem szeretjük a mi iskolánkat, mert szinte mindennaposak voltak a verekedések. Hunter kijelentette, hogy reméli, egyszer majd beiratkozhat valamilyen keresztényi iskolába. Payton megkérdezte tőle, hogy miért nem iratkozik át azonnal? A szülők végül megegyeztek, hogy beíratnak bennünket az elkinsi adventista Highland általános iskolába, Paul meg talált szponzorokat a tandíj kifizetésére. Szeretem ezt az iskolát. A tanárok és a személyzet kedves, a diákok meg barátságosak és nem ellenségesek.

Egyszer, az imaház felé haladva, Payton kijelentette, hogy szeretne megkeresztelkedni. Hunter és én szintén állást foglaltunk a keresztség mellett. Együtt elkezdtük tanulmányozni a bibliai témákat, és 2013. november 2-án meg is keresztelkedtünk.

A gyülekezet hívei a legcsodálatosabb emberek, akikkel valaha is megismerkedtem. Mindig készek segíteni, Don prédikátor meg olyan prédikációkat tart, hogy csak úgy ragadnak rám. Szeretem ezeket az embereket a gyülekezetben, ők az én második családom, amelyre mindig is vágytam.

Az a lehetőség, hogy eljöjjek ide és tudomást szerezzek az adventista egyházzal, nagy áldás volt a számomra. Családomban senki sem

adventista. Nem értik, miért nem teszek bizonyos dolgokat, amelyeket azelőtt tettem. A mostohaapám nem érti, hogy miért nem eszek többé sertéshúst. Egész életemben azt ettem, s kezdetben nehéz volt leszoknom róla. De nagyon örülök, hogy végül sikerült. Magam is észrevettem mennyire megváltoztam. Minden, ami rossz volt, eltűnt az életemből amióta megkeresztelkedtem.

Missziós adatok

- A Mountainview egyházterület majdnem átfogja egész Nyugat-Virginiát, még két marylandi egyházkerülettel együtt.
- Az Észak-Amerikai Divízióban a Mountainview egyházterület a legkisebb. Ehhez az egyházterülethez 33 gyülekezet, 3 cég és 7 iskola tartozik.
- Az 1,808 ezer lakós közül, a 2014-es év elején a Mountainview egyházterülethez 2,380 hívő tartozott.

9. KÍSÉRLETEZÉS A JÓSÁGGAL

Nyugat-Virginia

Miranda Star és a Parkersburg akadémia

Miranda Star, a nyugat-virginiai Parkersburg akadémia igazgatója és előadója, az első és második osztályos gyerekekkel egy kísérletet akart végrehajtani.

„A bibliai tantárgyból a Jóságáról tanultunk, és hogy mennyire ragadós a jóság.” „Látni akartuk, hogy ez valóban működik-e”- mondja Miranda.

S akkor támadt egy jó ötlete. „Miért ne mennénk el az „Eagle-point“-ra, a helyi idősek otthonába, ahol a tanulók a gyakorlatban is bemutatgatják, amit megértettek a bibliai tanulmányozás alatt, és összebarátkozzanak az idősekkel?”

“Mindig is szerettem volna ilyen csinálni” vallja. “Szeretünk énekelni, de azon gondolkodtam, hogy mit tehetnénk még azért, hogy könnyebben felvegyék egymással a kapcsolatot?” S akkor támadt egy

másik ötlete – a diákok begyakorolhatnának valamilyen szövegeket, és felolvashatnának az Eagle-pointon.

Miranda elmondta az osztályának, hogy miről gondolkodott a gyerekek meg lelkesen fogadták az ötletet és gyakorolták a szövegeiket. Januárig a kisdíákok már elég jól tudtak olvasni ahhoz, hogy segítség nélkül felolvashassák.

Boldogok

“És minden második pénteken eljárunk az Eagle-pointra,” magyarázta a nyolcéves Ben. “énekelünk az idősek csoportjának, majd mindegyikünk felolvas valakinek.”

“Nem volt nehéz kiválasztani, hogy kinek olvassunk fel”, mondta a hétéves Reagan. “Amikor megláttuk őket és ránéztünk az arcukra, azonnal választottunk is, mert mindnyájukat szeretjük!”

Hogy mit olvasnak fel az időseknek, azt is a gyerekek választják ki, s amikor befejezik a könyvet, cserélnek a társaikkal.

Miközben felolvasnak nekik lassan összebarátkoznak velük. „A nénit, akinek felolvasok, úgy hívják Jane”, közli a hatéves Sofia. “Olvastam neki az állatokról; a vörös rókáról. Képzeljétek, Jane azt mondta, hogy egyszer egy vörös róka volt a házi kedvence!”

Az otthon lakói láthatóan élvezik ezeket a látogatásokat, meg a kicsik felolvasásait. “Úgy szeretem, amikor a bácsi rám mosolyog”, mondja Ben.

Ma már a 3-8 osztályos diákok is részt vesznek ebben az Eagle-point-i szolgálatban. “Szeretek eljárni az otthonba”, mondja a kilenc éves Rayleigh. “Egy Mark nevű bácsinak olvasok fel, aki mindig megőrül, amikor meglát, és azt mondja nekem, hogy Isten szeret engemet. Szeretem Mark bácsit, és jó lenen gyakrabban találkozni vele és a többiekkel.”

Hogy kifejezzék a kicsik iránti hálájukat, az Eagle-point lakói bankettet szerveztek a tiszteletükre, és érmét is adtak Miranda Star igazgatónőnek, amelyen ez állt: „A legjobb általános iskolának és a Parkersburg iskola önkéntes diákjainak. Szívmelengető, amit értünk tesztek. Fénylő csillagok vagytok!”

Amikor erre a „jósággal való kísérletezésre” gondolnak, Miranda és a diákjai tudják, hogy eredményesek voltak. „A jóságot az idősek vizsgonozták. Habár mi akartunk nekik egy kis örömet szerezni, ők még boldogabbá tettek bennünket.”

Rövid tények

- A világ legnagyobb platánfája az Elk folyó partján levő Beckforkban található, (Webster-sprins, Nyugat-Virginia). Nyugat-Virginiának a 75%-a erdős terület.
- A nyugat-virginiai Wheelingben a világon az elsők között készült el a függőhíd, 1849 novemberében.
- A világ első villamosvasútját a nyugat-virginiai Huntington-Guyandotte útvonalon hozták létre.
- Minnie Buckingham Harper volt az első afroamerikai nő, aki 1928-ban bekerült a parlamentbe meg az Amerikai Egyesült Államok Törvényhozó testületébe.

10. A KÉTSÉGBEESÉSTŐL A REMÉNYSÉGIG, I. RÉSZ

Guam

Dzsisz Lagunya

Alig voltam négy éves, amikor meghalt az édesanyám. Kicsi voltam ahhoz, hogy megértsem a halált, de azt észrevettem, hogy valami nincs rendben. Boldogtalan gyermekkorom volt. Bármennyire igyekeztem is, édesapámnak sohasem tudtam eleget tenni. Alig fordított rám figyelmet. Amikor 9 éves voltam, elhagytam az otthonomat elmentem a rokonokhoz, barátokhoz, míg el nem helyeztek egy családnál, a nevelőszülőknél. Tizenévesként három évig diákotthonban laktam. Ott tartózkodásom idején megismerkedtem egy igazán magas, kosárlabdázó fiúval. Elkezdtünk beszélgetni, és amikor megmondtam neki a vezetéknevemet, elcsodálkozott. Aztán azt mondta, hogy rokonok vagyunk. “A te édesanyád és az én apukám édes testvérek voltak”, bizonygatta. Én meg alig tudtam elhinni. Édesanyám családjából senkit sem ismertem, és nem tudtam, hogy voltak nagynéném, nagybácsijaim, rokonaim anyám ágáról.

Az unokatestvérem hazavezetett, hogy bemutassa nekem a rokonságot. Mindenki összecsődült, hogy megismerkedjen velem. A beszélgetések során tudtam meg, hogy édesanyám az apámtól kapott ütések miatti komplikációkba halt bele.

Kijelentkeztem a diákotthonból és utána a nagybácsinál éltem. Elmennék néha apám házához megnézni a testvéreimet. Egyszer, a házukhoz közeledve arra lettem figyelmes, hogy apám felkapta a kisöcsémet és a falhoz vágta. Odafutottam, hogy megakadályozzam, de ő felkapott egy lécet és rám csapott vele. Egyre jobban gyűlöltem az apámat. Pedig Guam szigetén mindenki szerette és tisztelte. Talán azért, mert senki nem tudta, hogyan viselkedik otthon. Senkire semmiben sem akartam támaszkodni. Egyedül vittem végig a középiskolát, és dolgoztam, hogy legyen mit felvennem. Miután lediplomáztam, csatlakoztam a repülőgárdához, hogy elhagyhassam a szigetet. Két évvel később átmentem a tengerészethez. Eljutottam a tizedesi rangig.

Megnősültem, és lett három gyermekünk. A munkám miatt gyakran voltam távol, és az én természetemmel meg a távolléteimmel nehéz volt fenntartani a házasságot. Végül elváltunk. Megsebzett voltam és belül űrt éreztem. Megint család nélkül maradtam, és teljesen elhagyatottnak éreztem magamat.

Belső űr

Habár a tengerészetnél szép karriert futottam be, még mindig üresnek éreztem magamat, feltöltetlennek. Már semminek se volt jelentőség az életemben, és úgy gondoltam, nem is érdemes élni. Fogtam a pisztolyomat meg a tárat a golyókkal, és kimentem a partra, hogy ott végezzek magammal.

Találtam egy kiálló sziklát és leültem rá a feltöltött pisztollyal. Elgondolkodtam tönkrement életemen, amikor egy rendőr észrevett és elindult felém. Láttam, hogy öngyilkos akarok lenni, ezért elindult felém a vízbe. Ráfogtam a fegyvert és megfenyegettem.

A rendőr pár lépést hátrált. Nemsokára megérkezett az ezredes a bázisból és megparancsolta, hogy engedjem le a fegyvert. Elutasítottam. Akkor az édesapám is megérkezett. Amikor közeledni láttam, a pisztolyt a számhoz tettem és meghúztam a ravaszt. Lövés hallatszott és a vízbe estem. A parton álló emberek gyorsan kivonták a testemet a vízből. Nem haltam meg. Megnézték a pisztolyomat és

látták, hogy a golyó a csőben elrekedve sült el. Amikor apám meglátta mi történt, egyszerűen elment.

Az esemény után elbocsátottak a hadseregtől. Ekkor már tényleg semmim sem volt. Nem volt munkám, nem volt családom, és gyűlöltem az apámat. Az életem egy nagy nulla volt.

(A következő szombaton folytatjuk a történetet.)

Rövid tények

- Guamon kívül, a Mikronézia régió közösségébe tartoznak még az Északi-Marianna szigetek, a Marshall-szigetek meg a Mikronéziai szövetségi államok és Palau.
- Guam az Amerikai Egyesült Államok külbirtoka. A legnagyobb és legnépesebb sziget. Guamot tartják a Mikronézia kapujának, amely egyben a régió csomópontja.
- Az Északi-Mariana-szigetek az Egyesült Államok társult állama a Csendes-óceán nyugati részében. 14 szigetből áll, Guamtól északra fekszik és Guammal együtt alkotja a Marianna szigetcsoportot.
- A Mikronéziai Szövetségi Államok és Palau független szigetállamok, de együtt alkotják a Karolina-szigetcsoportot.
- A Marshall-szigetek szintén egy független köztársaság. Guam keleti partjaitól úgy 2,400 km-re fekszik, néhány szigetből és sok alacsony fekvésű atollból áll.

(A múlt heti történet folytatása)

11. A KÉTSÉGBEESÉSTŐL A REMÉNYSÉGIG, II. RÉSZ

Guam, Dzsisz Lagunya

A gyógyító reménység

Később még egyszer megpróbáltam öngyilkos lenni. A sürgősségin, a kórházi szobámban, megismerkedtem Nozakia orvossal. Hallottam, ahogy a nővérek elmondták az orvosnak, hogy már több-

szőr kíséreltem öngyilkosságot. „Nincs reménység a számára” mondták neki, „egyszer majd mégis sikerül magát megölnie”.

„Ne beszéljenek így” hallottam Nozaki orvos szavait. „Meg fogjuk őt menteni.”

Dr. Nozaki megműtötte sebeimet és később fel is ébredtem a kórházi ágyon. Szétnéztem magam körül és megláttam az éjjeli szekrényen egy Bibliát. Félretettem és megpróbáltam elaludni. Amikor felébredtem, egy másik Bibliát láttam az éjjeli szekrényen. Azt is beletettem a fiókba. Amikor hat nap múlva elhagyhattam a kórházat, a fiókomban hat Biblia hevert. Amikor elköszöntem, dr. Nozaki azt mondta, hogy olvassam a Bibliát. Mondtam, hogy nem érdekel.

“Legalább János evangéliumát olvasd el” bízott, és elköszönt. Megígértem, hogy el fogom olvasni. Miért, vagy miért nem: mind a hat Bibliát hazavittem. És elkezdtem olvasni János evangéliumát. Bevallom érdekesnek találtam.

Dr. Nozaki nem feledkezett meg rólam, miután elhagytam a kórházat. Naponta felhívott, meglátogatott, gondoskodott róla, hogy legyen ennivalóm és ruhám. Azon töprengtem, miért szentel nekem valaki annyi figyelmet, amikor még a saját családom se törődött velem. Rájöttem, hogy Dr. Nozaki valóban gondoskodik rólam, idővel kezdtem megbízni benne. Eljártam vele a bibliai tanfolyamokra, és az életem is kezdett megváltozni. Meghívott a gyülekezetbe, ahol megértettem, hogy Jézus valóban szeret engemet. Bizonyos idő elteltével a kezébe tettem az életemet. Egyszer elmentem ahhoz a sziklához, ahol megpróbáltam öngyilkos lenni, s ott hálát adtam Istennek, hogy megmentette az életemet. Folytattam a Biblia tanulmányozását, és a Keresztény Adventista Egyház híve lettem.

Béke és bizalom

Néha még magányosnak érzem magam, de már tudom, hogy valójában sohasem voltam egyedül – Isten mindig mellettem volt. Életemben most érzek először nyugalmat. Megpróbáltam több időt tölteni a kislányaimmal, s amikor dr. Nozaki arra kért, hogy béküljek ki a volt feleségemmel, megígértem neki, hogy megpróbálom. Amikor látta az életembe beállt változásokat, adott nekem még egy alkalmat, így ismét egybekeltünk dr. Nozaki otthonában. Nagyon boldoggá tett a tudat, hogy új alkalmat kaptam arra, hogy a családommal legyek. A

dolgok azonban sohasem tökéletesek, így az Istennel való járásom se volt tökéletes. Dolgoznom kellett valamit, s abba a kísértésbe estem, hogy pénzért szombatonként softballt játszjak. Valójában egy ideig nem is jártam a gyülekezetbe e labdajáték miatt. Beláttam azonban, hogy Isten mégiscsak fontosabb az életemben, mint a softball. Isten tovább munkálkodott az érdekemben, s meghívtak, hogy legyek tagja az adventista kórház softballcsapatának. Életem lassan visszatért a kerékvágásba, egy dolog azonban még mindig hiányzott. Édesapámmal soha nem békültem ki. Dr. Nozaki megkért, hogy beszélgessek vele, még mielőtt túl késő lenne. Nehéz volt, de sikerült még a halála előtt kibékülnöm vele. A temetésen megoszthattam a gondolatomat, hogy valójában az Istenbe vetett hit mentette meg az apámmal való kapcsolatomat. Mert tudom, hogy ha Isten engem meg tudott menteni, akkor bárkit megmenthet.

Dzsisz Lagunya most a guami adventista általános és középiskola tanára.

Missziós adatok

- A Keresztény Adventista Egyház Guam-Mikronezia Misszióját (GMM) 1948-ban alapították meg, és 2012-ben szervezték újra, amikor a Dél-ázsiai – Csendes-óceáni Divízióból áttették az Észak-Amerikai Divízióba.
- A Guma-Mikronezia Misszióhoz 20 adventista gyülekezet és 4,773 hívő tartozik. Az összlakosság száma 410,000 fő. (2014-es adatok).
- A GMM-ban két adventista klinika működik, egy Guam szigetén, a másik Saipan városban. E területen adventista iskoláink is vannak még hozzá a Chuuk, Majuro, Ebeye, Guam, Palau, Pohnpei és Yap.
- Ebben az adventista Misszióban két adventista rádió is sugároz műsort. Közös nevük a HOPE FM. Mindkét rádióállomás (KSDA-FM és a KORU-FM) Guam szigetéről sugároz.
- A Misszió területén, szintén Guam egyik szigetén található egy adventista, jól működő vegetáriánus étterem és bio-üzlet, az „Egyszerű étel”.

12. SZOMBATI CIPŐ

Guam

Dwight McEver

A cipős boltba, ahol dolgoztam, belépett egy fiatalasszony. Felismertem, mivel a családja gyakran vásárolt nálunk. Kicsit más-ként nézett ki, de néhány perc múlva már rá is jöttem: nem viselt ékszert, és nem volt kisminkelve. De így természetesen is éppen olyan szép volt.

Hoztam neki pár cipőt, hogy felpróbálja és megmondja, melyik tetszik neki. De nem volt a lábára megfelelő szám. "Nem baj", próbáltam meggyőzni. "Megrendelhetjük, és három napon belül megérkezik." Becki megrendelte a cipőt, én meg mondtam, hogy szerdán várható a kézbesítés. "Nagyszerű," felelte, "úgysem kell szombatnál előbb."

A hiányzó cipők

Szerda délután Becki benézett az üzletbe, de a cipője nem érkezett meg. Elnézést kértem az okozott kellemetlenségért, és biztosítottam, hogy a holnapi nap folyamán biztosan megkapjuk a cipőt. De amikor csütörtökön megérkezett a rendelés, Becki cipője nem volt a csomagban. Gyorsan felhívtam a gyártót, hogy megkérdezzem mi történt. A menedzser megígérte, hogy holnap biztosan elküldik. Amikor Becki eljött a cipőért, elmondtam mi a gond, és ő nagylelkűen elfogadta a bocsánatkérésemet. "Itt lakunk a közelben, mondta, holnap is benézhetek. Biztos ön abban, hogy holnap megjön a cipő?", faggatott. "Szombat reggel már szükségem van rá." Pénteken, amikor Becki megérkezett, komor arccal fogadtam. A küldemény még nem érkezett meg. Kértem, hogy várjon pár percet, mert a sofőr, aki szétviszi a rendelést, bármely pillanatban megérkezhet, de Becki azt mondta, hogy siet. "És miért éppen holnap kell a cipő?" Kérdeztem, hogy azzal is visszatartsam.

„Én fogok orgonázni, a régi cipőm meg már eléggé kopott. Ideje volt másikat vennem” válaszolta egyszerűen. Kicsit még várakozott, majd azt mondta, hogy tényleg nagyon siet, és hogy muszáj mennie. Habár nagyon tapintatos volt, de láttam, hogy csalódott. Még egyszer elnézést kértem a késés miatt. Kevesebb, mint 15 perccel azután, hogy

elhagyta az üzletet, megérkezett a sofőr a szállítmánnyal, és sok kifogással, hogy miért késett. Végre Becki cipője is megérkezett. Gyorsan felhívtam őt, hogy értesítsem a cipő érkezéséről, és kértem, hogy jöjjön és vegye át. Meglepődve hallgattam Becki válaszát: “Rendben, akkor holnap felhúdom a régi cipőmet, az új cipőért meg szombat este fogok eljönni”.

Az elutasítás csodája

Megpróbáltam meggyőzni őt, hogy jöjjön még ma este a cipőért, de ő továbbra is elutasította. Végül csalódottan és rosszkedvűen engedtem le a telefonkagylót, amiért nem tudtam időben átadni neki a cipőt. Képzeldétek el, mennyire meglepődtem, amikor néhány pillanattal később Becki belépett az üzletbe. Azt mondta azért jött, hogy elmondja, nem haragszik, amiért a cipő nem jött meg időben, és hogy értékeli a probléma megoldásáért tett erőfeszítéseimet. Majd megfordult, és elindult az ajtó felé.

“És a cipő?”, szoltam utána, teljesen összezavarodva. Mondta, hogy nem a cipőért jött, azt majd szombaton este fogja átvenni. Felajánlottam, hogy kölcsönzők neki pénzt a cipőre. Elmosolyodott, illedelmesen megköszönte, és elutasította. “Ne aggódjon”, felelte.”Holnap eljövök és megveszem.” És kilépett az üzletből.

Ott álltam zavartan. *Miért nem akarta ma elvinni a cipőt?* gondolkodtam. Tudni akartam, miért. Becki után rohantam. “Kérem, mondja meg, miért nem akarta ma elvinni a cipőt? Tudom, hogy holnap van rá szüksége, s most, amikor végre megjött, nem akarja elvinni, hol itt a logika?”

Néhány pillanatig tétovázott, majd megszólalt: “Keresztény vagyok”.

“Hát én is keresztény vagyok” válaszoltam. “Mi köze a kereszténységnek ahhoz, hogy ma nem veszi meg a cipőt?” Most már *teljesen* összezavarodtam.

“Ha ön keresztény” mondta gyengéd arckifejezéssel, “akkor bizonyára tudja, hogy Isten Tízparancsolata arra szólít bennünket, hogy megemlékezzünk a nyugalomnapról, hogy megszenteljük azt. Ez azt jelenti, hogy nem fogunk vásárolni, eladni, vagy dolgozni Isten szent napján.”

„De hisz ma péntek van,” mondtam mély meggyőződéssel. „Isten nyugalomnapja meg vasárnap van.”

„Nem,” mondta ismét mosolyogva. „Isten nyugalomnapja a hét hetedik napja, és nem a hét első napja. Nézzen, kérem utána a naptárban.”

Kértem, jöjjön vissza velem az üzletbe, ahol volt egy asztali naptáram. Visszamentünk az üzletbe és kezembe vettem a naptárt, rábökve az ujjammal: „Nos, látja?” Mondtam ismét mély meggyőződéssel. De aztán jobban megnéztem a naptárt. A szombat volt a hetedik nap, nem a vasárnap. *Hogy lehet, hogy ezt 25 évig nem vettem észre, morfondíroztam magamban. Aztán így szóltam Beckihez: „De még mindig péntek van, nem szombat, és talán mégis elvihetné a cipőjét”.*

Meghívás a jobb megértés végett

„Én mégiscsak megvárom a szombat estét,” mondta. „Kicsit komplikáltabb, mint amilyennek látszik, de a Szentírás ezt szépen megmagyarázza. Érdeklí, hogy többet is megtudjon a témáról? A gyülekezet, ahol orgonázok, megszervezte a Jelenések bibliai könyv szemináriumát, amelyet egy vendég, egy evangélista fog tartani. Beszélni fog nekünk néhány bibliai próféciáról, amely éppen a szombat és a vasárnap témájáról szól. Ha nem fél megtudni a bibliai igazságokat, akkor szeretném, ha eljönne ezekre az előadásokra.”

„Nem, nem félek,” mondtam bátran. „Különben is, a Jelenések könyve teljesen érthetetlen a számomra. Nem is hallottam még arról, hogy bárki megpróbálta volna megmagyarázni a jelképeket, a vadállatokat, királyságokat meg minden mást. Igen! Azt hiszem, elmegyek.”

Másnap reggel felpattantam a motoromra, elmentem Beckiék házáig, és onnan kombi busszal, együtt mentünk az imaházig. Míg utaztunk, egyik pillanatban ilyen gondolataim támadtak – *Mit csinálsz? Teljesen idegen emberekkel mész egy vallásos találkozóra valamilyen templomba, amelyről még sohasem hallottál. Ez biztos egy unalmas időpocsékolás lesz, vagy még annál is rosszabb. Az is lehet, hogy valamilyen szektáról van szó.* Ilyen gondolatokkal birkóztam pár percig. Ekkor még más gondolat jutott az eszembe: *Talán az lenne a legjobb, ha a következő útelágazásnál kiszállnék és elfelejteném ezt az ostobaságot.*

Kértem Istent, segítsen nekem eldönteni, és hirtelen valamilyen nyugalom szállt rám. Úgy határoztam, hogy mégis el fogok járni a

szemináriumra. Sokkoló bibliai igazságokat hallottam az előadásokon, amelyeket hét évig próbáltam megcáfolni. *Hogy ne lenne igaza annak a sok embernek, aki folyamatosan vasárnapot ünnepel*, gondolkodtam. De minél tovább tanulmányoztam a Szentírást, annál inkább beláttam, hogy nem tudok ellenállni a bibliai igazságoknak, amelyekről az adventista gyülekezetben hallottam. Végül már nem tudtam ellenállni az igazságnak. Abbahagytam az ellenállást, és adventista lettem.

Hálát adok Istennek azért a fiatalasszonyért, aki nem volt hajlandó kompromisszumot kötni a hitében, hogy megvegye a cipőt, amelyre oly nagyon vágyott. Az ő hite vezetett el a bibliai igazságokhoz, amelyekről korábban nem hallottam, és amelyeket ma nagyra értékelek. E fiatalasszonynak örökké hálás vagyok.

Dwight McEver a családjával együtt Guam szigetén él.

13. A TIZENHARMADIK SZOMBATI PROGRAM

Megjegyzés a szombatiskola vezetőjéhez: *Kérlek benneteket, válasszatok ki egy szép éneket, imádkozzatok Istenhez, köszöntsétek a jelenlevőket majd adjátok elő az alábbi programot. Utána gyűjtsétek össze az adományokat, imádkozzatok Isten áldásáért. Emlékeztessétek a hívőket, hogy ha talán ma nem tudták átadni adományaikat, akkor azt online is megtehetik a mi biztonságos és megbízható internetcímünkön: www.adventistmission.org/give Köszönjük!*

* * *

Szereplők: Egy elbeszélő, egy kérdező és 4 interjúalany, fiatal lányok. *(Megjegyzés: a résztvevőknek a szöveget nem kell fejből tudniuk, de jól kell ismerniük az anyagot.)*

* * *

Elbeszélő: Ebben a negyedévben a 13. szombati adományainkat az Észak-Amerikai Divízió legtávolibb részeiben fogjuk felhasználni. Ezek: Guam / Mikronézia, Alaszka és az Appalache hegység (Nyugat-Virginia, USA). Az elmúlt hetekben meghallgattuk az említett területeken élő emberek tapasztalatait. Ma az alaszakai Poláris táborban

elhangozott beszélgetéseket halljuk. A beszélgetés Laure Falvo, a GK Adventista Missziójának irodájából és három fiatal lány, Kathy Parvis, aki 4 éves dolgozik a táborban, Kathy Frei, Crisy Coliadco meg Thalea Shoop (tavaly kezdett dolgozni) között hangzott el.

Kérdő: A poláris táborba érkező gyerekek között hány van olyan, aki adventista családból való?

Kathy P.: Úgy 5-10%-uk.

Kérdő: És hányuknak van egyáltalán keresztényi hátterük?

Kathy P.: Talán úgy 60 %-uknak, de ez is valamiféle érdekes keveréke a kereszténységének meg a babonának és természetfelettinek.

Crisy és Kathy F.: A sámánt főleg a falusi környezetben tisztelik. És általában, a falusiak jócskán a lelki világra támaszkodnak.

Kathy P.: Valóban érdekes, mivel ezek a gyerekek kis koruk óta tudják, hogy sokkal többről van szó a szemmel látható világnál – tudják, hogy vannak lények, jelenségek. Az esti áhítat idején egyszer egy kislány kijelentette, hogy szerinte ő nem fog a mennybe jutni. Amikor megkérdeztem, hogy mégis miért nem, így válaszolt: “Mert éjszakánként jön egy sötét személy, aki beszélget velem. Ő őrzi a titkaimat és hiszem, hogy ő az egyetlen, aki nem fogja senkinek elárulni őket.” Mondtam, hogy Jézussal beszéljessen, mert Ő még jobban vigyáz a titkokra.”

Kérdő: Ez nekem majdnem olyan, hogy a lány barátkozik ezzel a sötét lényel és meg is bízik benne.

Kathy P.: Igen. Néhány kislány azt mesélte nekem, hogy amíg az erdőben fát szedegettek, “kis emberkéket – manókat” láttak. Én meg beszéltem nekik a jó és a rossz közötti küzdelemről, és hogy Jézus legyőzheti a sötétséget. Végül kezdték megérteni, hogy Jézus valóban a barátjuk lehet. E beszélgetést utána a barakkomban levő kislányok mind könnyebb szívvel térnek nyugovóra. Úgy tűnik, hogy az egész csoport jobban Jézus felé hangolódott.

Kérdő: Megfigyeltétek-e, hogyan reagálnak a gyerekek, amikor először hallanak valamilyen bibliai történetet?

Kathy P.: Esténként, mielőtt ágyba bújunk, bibliai történeteket hallgatunk. Ezt a szokást tavaly vettem fel, és mindig azon voltam, hogy a gyermekek számára megfelelő, érdekes történetet válasszak, de sorban, az egészet elolvassam. Amikor bibliai történeteket olvasok

fel nekik, teljesen lenyugszanak és figyelmesen hallgatják. Valóban élvezettel hallgatják a történeteket.

Kérdő: És tanúsítanak-e ezek a gyerekek valamiféle lelki érdeklődést, nyitottságot?

Kathy P.: Nagyon nyitottak. Azt gondolom, hogy az általános élethelyzetük miatt, ami szélsőségesebb, mint a legtöbb gyereknél. Tudják, hogy az élet nehéz, és hogy nem csupán szórakozásból áll. Ezek a gyerekek gyakran tartózkodnak iszákos emberek társaságában, gyakran éhesek, minden félében szűkölködnek. De a táborban jól tápláljuk őket, és gondoskodunk róluk. Mi magunk is segítünk nekik, amiben lehet. Gyorsan felfogják, hogy Jézus a támaszuk, és nagyon aranyosak, nyíltak Jézus szeretete iránt!

Kérdő: Vagyis rajtatok keresztül hallanak először Isten szeretetéről?

Crisy: Alapjába véve így van. Isten szeretetének a része ez, mint ahogy a meleg ruha és meleg takarók adományozása is. Egyszer megérkezett egy kislány, akinek egyetlen pár lapos sarkú cipője volt, az is kezdett szétesni. Mindenhova abba ment. Még a vízbe is. Nem volt másik lábbelije, ezért odaadtam neki az egyik pár papucsomat. Most boldogabb, mert együtt lehet a többiekkel, és nem fáj a lába.

Kérdő: És mit tudtatok meg az otthoni életükről?

Kathy P.: Amikor a faházba összejövünk beszélgetni, akkor bebújunk az alvósákba és fekvé, vagy ülve beszélgetünk. Ilyekor elmesélnek az életükből egy-egy eseményt, és szinte mindegyik összefügg az alkohollal. Például: "Amikor a szüleim ittasak voltak (ez és ez történt). Vagy: "Amikor a nagybácsi részeg volt, összetörtük a szánautót." Meg: "Bújócskáztunk, de abba kellett hagynunk, mert apa részeg volt, és nagyon haragudott." Olyan természetesen beszélnek ezekről, mintha a világ legnormálisabb dolga lenne.

Kérdő: Van-e olyan érzések, hogy a gyerekeket bántalmazták?

Kathy P.: Igen! Édesanyám az alaszakai közszolgálatnál dolgozik, ahol a részegséggel járó dolgokkal találják magukat szemben. Az öngyilkosság aránya magas. Az erőszak aránya is magas, ami oda vezet, hogy a táborba bántalmazott és elhanyagolt gyerekek járnak. Sokuk kifejezetten önkárosító magatartást tanúsít. Volt egy kislány, aki évről évre eljárt a táborba, de sajnos öngyilkos lett. Ez mindnyá-

junkat nagyon lesújtott. A barakkokban levő lányok beszélgettek erről, és akkor szóba jött az önkárosító magatartás. Akkor ezt mondták nekem: "Ez csak egy módja annak, hogy megmutassa, hogy kész a mennybe menni."

Kérdő: Ez azt jelenti, hogy az öngyilkosság, indirekt módon „mennybe menést” jelent?

Kathy P.: Igen! Én erre nem tudtam mit válaszolni. Teljesen váratlanul ér ez a vélemény.

Crisy: Úgy látom, hogy ez az úgynevezett „dominó effektus”. Elkezdődik az egyik nemzedékben, és aztán folytatódik a másikban. Hallottam történeteket lerészegedett tizenévesekről, akik elindultak a végtelen tundrákon, és végül ott fagytak meg.

Kathy P.: Sok gyereket a nagyszülők nevelnek, mivel a szüleik részegesek. Ezek a gyerekek nagyon elbizonytalanodnak, és általában még fiatalon gyereket vállalnak. Ezekről a kicsikről aztán nem ők, hanem a szüleik gondoskodnak. De mindezek ellenére mégis szeretik egymást az emberek. Amikor az öngyilkos kislányról beszélgettünk, sokat sírtunk. Az egyik kislány kibújt a hálósákból, hogy megölelje a mellette levő kislányt. Sok szomorúságot élnek át, mégis sokan nagy bátorságot tanúsítanak.

Kérdő: S ti miért vagytok itt, mennyire tartjátok jelentősnek ezt a Polaris tábor?

Kathy F.: Ezek a gyerekek Jézus szeretetét kapják e helyen, azt a szeretetet, amelyet sem otthon sem másutt nem kapnak meg.

Crisy: A fő küldetésünk: hatással lenni a gyerekekre és bemutatni nekik Jézust. Szeretem látni, mennyire boldogok, amikor mind együtt vagyunk e helyen.

Crisy: Végzős középiskolás voltam, amikor tudomást szereztem a Polaris táborról. Egy másik alaszka táborban dolgoztam. Abban a táborban jéghideg volt a víz (persze itt is!) és a gyerekek sokat panaszkodtak. Ám a Polaris táborban a gyermekek annyira pozitívak. Bátran kiszaladnak a vízből. Annyira örülnek, hogy itt lehetnek. Szeretem a gyerekeket és igyekszek bemutatni nekik, milyen az élet Jézussal, mert sokan el sem tudják képzelni.

Kathy P.: A Polaris tábor sok mindenben különbözik más ifjúsági táboroknál. Itt nincs szép berendezés és nagy kényelem. A gyerekekkel általában az erdőben vagy a tóparton vagyunk, és lépten-nyomon

Isten szeretetéről teszünk nektek bizonyosságot. Habár tudom, hogy itt milyenek a falvak, mégis itt akartam lenni, mert szeretem a gyerekeket és a hazámat, Alaszkát. Itt akartam dolgozni, mert itt nagyok a szükségletek.

Kérdező: Mondhatnánk-e tehát, hogy a gyerekek éheznek a szeretetet?

Kathy P: Minden bizonnyal. Annyira szükségük van rá! Az öletekbe szeretnének bújni, megölelni benneteket. A fiúk meg arra vágnak, hogy a nevelőjük együtt futballozzon és szórakozzon velük.

Thalia: Mindig is arra vágytam, hogy egy ilyen táborban dolgozzak, és hogy pozitív változásokat vihessek a gyermekek életébe. Ezért vagyok itt. Egyszer, órák után, az egyik kislány hozzám jött, megölelt és így szólt: "Jaj, nagyon szépen köszönöm! Annyira jó és szórakoztató volt. Alig várom, hogy holnap ismét találkozzunk." Ekkor ezt gondoltam magamban: "Ha nem létezne itt ez a Polaris tábor, nem tudom, mi lenne ezekkel a gyerekekkel. Ide menekülnek az otthoni bajuktól. Itt lazíthatnak, szórakozhatnak, és azok lehetnek, amiknek valójában lenniük kell – gyerekek!

Elbeszélő: Ma egy csodálatos alkalom kínálkozik arra, hogy a 13. szombati adományainkkal támogatást küldjünk a Polaris tábornak, hogy zökkenőmentesen végezhesse a különös szolgálatát, az alaszkai gyermekekért. Emellett a Nyugat-Virginiai hittestvéreinkhez csatlakozhatunk, mialatt hirdetik a polgártársaiknak a bibliai igazságokat. Végül hozzájárulhatunk még ahhoz is, hogy a mikronéziai diákoknak legyen tornatermük, ahol barátkozhatnak és játszhatnak az esős évszakok idején. Kérünk benneteket, nagylelkűen támogassátok ezeket a speciális projekteket. Köszönjük!

Korábbi adományaitok eredménye

A Dél – Csendes-óceáni Divízió kapta 2013-ban tíz tizenharmadik szombati adományaitokat. Az egyik projekt az MP3 napelemes lejátszók beszerzése volt, amelyeket "Isten dobozainak" neveztek el, és rájuk volt vételezve az egész Biblia meg más vallásos könyvek a Pápua – Új-guineai, a Salamon-szigeteki emberek, meg Vanauta lakossága számára.

Köszönőlevél

„Isten dobozai” nagyon áldásosak voltak egyházunk számára, mert a segítségükkel eljuthattunk a divízió szerte élő emberekhez. Sok éppen ily módon kerültek először kapcsolatba az evangélium üzenetével. MP3 napelemes lejátszókat elsősorban a szegénysorú emberek kapták, meg az írástudatlanok és az eldugott helyeken élők. Ezzel a projekttel nagy lépést tettünk. Összesen 5,750 MP3 lejátszót osztottunk szét, és hálás köszönet a GK-nak és egyházunk tagjainak a támogatásáért annak érdekében, hogy az örökkévaló evangéliumot hirdetni tudjuk minden népnek, törzsnek, nemzetnek és nyelvnek, a 13. szombati adományok által.”

Geraldin Przybylko, Adventist Media Network, Wahroonga, NSW, Ausztrália

A KÖVETKEZŐ NEGYEDÉV 13. SZOMBATI ADOMÁNYAI

A következő negyedévben az Észak-ázsiai – Csendes-óceáni Divízióval ismerkedünk meg. Ide vonatkozó terveink a következők:

- Dél-koreai Ifjúsági Kiképzőközpont létesítése.
- Három hatásközpont Tajvanon.
- Tizennyolc gyülekezet megalapítása Kína legnagyobb városaiban.
- Nemzetközi evangéliumi központ létesítése Japánban.
- Könyvtár és tanterem kiépítése az ulánbátori (mongóliai) adventista iskolában.

2015 harmadik negyedévében a Dél-ázsiai – Csendes-óceáni Divízióval ismerkedünk meg. A negyedévi projektumok a bangladesi egészségügyi iskolára, a Lakpahana-i (Sri Lanka) egyetemünk imaházára és egy adventista iskola felépítésére irányulnak, Timor – Lesteben.

További információk

Még több adatot találtak Alaszka, Nyugat-Virginia (USA), Guam (Mikronézia) és más Észak-Amerikai Divízióhoz tartozó országok művészeti hagyatékairól a helyi könyvtárban, utazási irodákban, a kiválasztott ország nagykövetségein. Vagy egyszerűen írjátok be a kiválasztott ország elnevezését az internetes keresőprogramotokba.

A következő weboldalak is hasznosak lehetnek: www.alaskaconference.org, alaska.gov, travelalaska.com, alaska.org; www.mtviewconf.org, www.wv.gov, www.wvtourism.com; gmmsda.org, www.guampedia.com/seventh-day-adventists, www.magnificentmicronesia.com

Online információk. Az Adventista Misszió weboldala még több anyagot tartalmaz a missziós prezentációkhoz. Találtak angol nyelvű énekeket és azok szövegét. Meg még más jellemző tevékenységeket is találtak az adott országokra vonatkozólag. Címünk: www.AdventistMission.org.

Az **Adventista Missziós DVD**-je a Távoli hírek ingyenes csatolmánya, amelyen megtaláljátok a szóban forgó országokból származó történeteket, és más híreket az adventista világmisszióval kapcsolatban. Kérjetek egy DVD másolatot a szombatiskola vezetőjétől, vagy magatok is letölthetitek a www.AdventistMission.org vagy a www.AdventistMission.org/dvd weboldalon.

Célmegvalósító eszközök

- Összpontosítsatok a Világmisszióra és növeljétek heti missziós adományaitokat. Kérjétek meg a szombatiskola vezetőségét, tűzzön ki elétek egy célt, mennyit szeretnétek összegyűjteni. (Legyen kicsit több mint az elmúlt negyedévben, osszátok el az elmúlt negyedév missziós adományait 14 részre: 12 rendszeres szombati missziós adomány és két rész tizenharmadik adományra.)
- Mutassátok meg a hívőknek a negyedévi cél elérésének heti grafikonját.
- Emlékeztessétek a hívőket, hogy a mű a heti szombatiskolai missziós adományoktól függ. A tizenkettedik szombaton tegyétek közzé a negyedév missziós adományairól szóló jelentést. Bátorítsátok a hívőket, hogy a tizenharmadik szombaton adakozzanak kétszer vagy háromszor annyit, mint az átlagos missziós adományba szoktak. A szombatiskola után számoljátok át és tegyétek közzé, mennyi gyűlt össze. Ez a gyors tájékoztatás bátorítani fogja a hívőket, hogy további igyekezetet fektessenek a missziós munka támogatásába.